בז א מיי פ"ג מהלי מעה"ק הלכה ה: בח ב מיי שם פ"ט הלכה טו: בש ג מיי פ"א מהלי ממורה

בשב ג תרי פיז נחורט הלכה ז: ב ד תיי פייג תהלכות מעה"ק הלכה ח: נא ה תיי שם הלי יב: גב ו תיי שם הלי יג:

תורה אור השלם 1. לא יַחָלִיפְנּוּ וְלֹא יְמִיר אתו טוב בְּרָע אוֹ רְע בְּטוֹב וְאָם הָמֵר יְמִיר בְּהַמָּה בְּבָהַמָּה וְתָּיָה הַדְּשׁ וּתְמוּרְתוֹ יְהָיִה קְדְשׁ וִיקְרָא כִּוֹ יִ

ייקרא מז י

1. דַּבּר אָל בְּנִי יְשָׁרְאַל י

וְאָמֵּוְרְהְ אֲלַלְהֶם אָדָם כִּי י

יְקְרִיב מְּכָּם קַרְּבָּן לֹיְיָ מִן

הַבְּהַמָּה מון הַבְּּכֶּן רֹיִמְ מון

הַבְּהַמָּה מון הַבְּּכֶּן רֹיִמְ מון

הַצָּאון תַּקְרִיבוּ אֶת

הַרְבָּנְבָם: וייקרא א ב

מוסף רש"י

יורש. אדם שהפריש אביו קרבן ולא הספיק להקריבו קרבן ומה הספיק נהקריבו עד שמת (עורכין ב.). סומך. על קרבן אכיו שהפרישו אפיו נמייו ולא הספיק להקריבו עד שמת (תמורה ב.). יורש מימר. שהמיר בקרבן שהפריש אפיו במייו שהפריש אפיו במייו טעמא דר' יהודה. דאמר יורש אינו ממיר (שם). יורש אינו מתויר (שם). מקלה קרבנו. גבי סמיכים כחיבי מלתא קרבנו גבי שלמים מלתא קרבנו וגבי שלמים מתויחו בייקלא דרש כי יישובים לא קרבן אביו בחלת הקדש. משורה בהיא מתולת הקדש. משורה מתוים שהוא מתוך למחיטה מתוים שהוא מתוך למחיטה מורה ביישוח ואיר קר למתורה מוף הקדש. במורח מור להיא והיים במתוים בלא איירי התם בתחיכה כלל היירי התם בתחיכה כוך הלא. והויא לה תמורה סוף הקדש לגבי קרבן שהמירו בו דאומו קרבן הוי ראשון וחילופיו הוי קרבן היי רמשון וחינופיו היי
שני, אבל הכא דקא משתעינן
בנקמיכה הייא לה תמורה
בנקמיכה הייא לה תמורה
מחלת הקדש לגבי קמיכה
שהייא לבוקון שתכף לממיכה
שחיטה (תמודה שם). לרבות ממשה שהביאו קרבן אחד בשותפות כולן לריכין לסמוך עליו ואין אחד סומך עליו שאם נשתתפו ב' (עו בין שם) שמט לטנונפו כי או ג' על קרבן אחד, קרינא אכל חד וחד קרבנו וכולן מוחרנו בו נחתובה שם) לנת אכל מד ומד קרבט וכולן סומכין בו (תמודה שם). לית ליה. דסייל אחד סומן לכולן ולה זי כסומן על קרבן וערכין שם) דודאי אינו טוק שין בים (ערכין שם) דודאי אינו טושן סמיכה כיון ללא מייחד קרבן סמיכה כיון ללא מייחד קרבן לומר ללא מד ולחד וכי אלעו לכל אחד ולחד וכי שלעו לכל אחד ולחד וכי שלישו לא שלישו אחד הביינו אל הברי שלישו לא שלישו או אחד שלישו אל הרי שלישו לא שלישו אל ארי אל ארי שלישו לא שלישו אל ארי אל ארי שלישו לא שלישו אל ארי אל ארי שלישו לא שלישו אל ארי שלישו אל ארי אל ארי שלישו אל ארי אל ארי אל ארי אל ארי שלישו אל ארי אל אול אי אל ארי אל ארי אל אול אי אל אי אל ארי אל ארי אל אי אל אי אל אי אל ארי אל ארי אל אול אי אל אי א כתיב קרא לקרבנו ולא קרבן אביו (תמורה שם). עובד כוכבים וחבירו. דאין בוכבים וחבירו. מקן על קרכן שכחל פומן על קרכן שכחל עכויים, ולא על קרכן שכחל מבירו בחד קרא גפקי. דהני לאו קרבנו נינהו, אבל אביו אינטרין קרא ל דמי"א קרבנו קרינא ביה הואיל שרים שרים שרים שרים שרים ביותר של אות בינו על אות בינו שום ברשמות הרבו על אות בינו היותר של אות בינו היותר של אות בינו של בינו של בינו של אות בינו של היותר בינו של אותר בינו של היותר בינו של אותר בינו של היותר בינו של בינו של בינו של בינו בינו בינו בינו בינו של בינו בינו בינו בינו בינו בינ ויורש הוא (ערכין שם:) דמשמע קרבנו ולא שליח בין של ישראל בין של עכו"ס, דלמעוטי עכו״ם עלמו שלא יסמוך לא לריך דאמרינן במנחות ובתורת כהנים בני

קראי למה די. פי׳ בקונטרס דחלת קרצנו כחיבי בשלמים בויקרא ואם מן הצאן קרצנו אם כבש הוא מקריב קרצנו וסמך ידו על ראש קרצנו ובמ״כ משמע דאקרבנו דעו קאי והתם לא כחיבי אלא תרי ואם עו קרצנו והקריב ממנו קרצנו ושמא וסמך ידן על ראשו מרי ואם עו קרצנו והקריב ממנו קרצנו ושמא וסמך ידן על ראשו

חשיב כמו קרבנו: תחלת הקדש מסוף הקדש. תמורה מסמיכה ובנזיר בפרק בית שמאי (דף לא.) חשיב לחמורה סוף הקדש אבל הכא לגבי סמיכה חשיב תחלת הקדש ואית ספרים דגרסי הכא איפכא ובפ' הזהב (ב"מ נה.) נמי קרי תמורה סוף הקדש לגבי חילול: קרבנו ודא קרבן עובד כוכבים. הא דדרשינן נפרק כל המנחות באות מלה (לעיל סא:) בני ישראל סומכין ואין העובדי כוכבים סומכין פירשתי שם 0: לרבות בד בעלי קרבן לסמיבה לית ליה. ק)פי׳ נקונ׳ אחד סומך על ידי כולן ובריש תמורה (דף ב.) פירש בקונט׳ דלה סמכי כלל וים ספרים שכתוב שם מ"ט דלא מייחד קרבן דידהו משמע כפירושו אבל קשה דלקמן די אמרי׳ קרבנו לרבות כל בעלי סמיכה שיכול ומה תנופה שנתרבתה בשחוטין מתמעטה ש' במחוברין סמיכה שלא נתרבתה בשחוטין אין דין שתתמעט ס במחוברין משמע דאי לאו קרא הוה אמינא דהוי כתנופה דאחד מניף על ידי כולן וכאן נמי אחד סומך על ידי כולן: בויבעי ליה לרבות את האשה. תימה דבפרק אין מעמידין (ע"ז מ.) שמעינן ליה לר' יהודה גבי המול ימול דברה תורה כלשון בני אדם ושמא במקום שהפסוק מוכיח לא אמרינן א): לפי שכל הענין כולו אינו מדבר

אלאבלשון זכר. בכמה מקומות בעי קרא למעט אשה כגון בני ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכות ב) וכן (סוטה דף כג:) בגניבתו ולא בגניבתה אע"פ שכל הענין אינו מדבר כולו אלא בלשון זכר משום דהשווה הכתוב אשה לאיש לכל עונשים שבתורה (קדושין דף לה.) אלא הכא היינו טעמא כדמפרש בריש תמורה (דף ב:) מהו דתימא הני מילי עונש דשוה בין ביחיד בין בליבור אבל הכא כיון דעונש שאינו שוה בכל הוא דתנן אין הליבור והשותפין עושין תמורה אשה נמי כי עברה לא תילקי קמ"ל וא"ת ולמה ליה למימר שכל הענין כולו הוה ליה למימר לפי שיש לנו ללמוד תחלת הקדש מסוף הקדש

ו) קרבנו. ו] דמלח א) קרבנו כתיבי בעניינא דשלחים (ייקרא ז) שלשה חינייהו דריש להו החם לדרשא אחרינא ושלשה דריש הכא: ולא הבכור. טעון סמיכה: מעשר שמקדש לפניו ולאחריו. כדאמר (בטומ דף ש.) קרא לתשיעי עשירי וכו': איכא למיפרך. דלא הוו לריכי קראי דאפילו לא מיעט רחמנא מקרבנו לא מליח ילפת משלחים מה לשלמים בדין הוא דטעונים סמיכה שכן טעונין

תנופת חזה ושוה תאמר באלו דאיו טעוניו תנופה ולמה לי קראי: (ב) ודאי לא לריכי קראי אלא אסמכתא בעלמא אלא עיקר קראי למה לי הואיל ואסמכתא נינהו ^ט): ולא קרבן חבירו. שאין אדם סומך על קרבן חבירו: ולא על קרבן עובד כוכבים. דסמיכה בבעלים בעינן: כל בעלי קרבן. מי שיש לו חלק בקרבן סומך (ג) עליו: ה] ורבי חנניה אמר ליה איפכאי. כלומר דאתני ') יורש סומך ויורש מימר כי היכי דלא תקשה ליה מתניתין: אמר ליה לא לריכת. דמתניתא דתני אינו סומך ואינו מימר רבי יהודה היא: ויליף סחלם הקדש. דהיינו תמורה שמקדישה מחילה מסוף הקדש מסמיכה שהוא סומך בשעת שחיטה דתכף לסמיכה שחיטה: יורש אינו סומך. כדאמר קרבנו ולא קרבן אביו: עובד כוככים וחבירו מחד קרא נפקא. דוה חה איננו מן שלך ותרוייהו מהאי טעמא הוא דסמיכה בבעלי בעינן: אינו מדבר אלא בלשון זכר. לא יחליפנו ולא ימיר בלשון זכר הוא: מה סופינו. כלומר היאך נרבה את האשה: **תלמוד לומר המר ימיר.** לרצות את האשה: ורבנן. נפקי לאשה מואס: גמ' אסיא סמיכה. לכל קרבן מסמיכה דוקני עדה דפר העלם דבר של לבור דמה להלן סומא לא דאמרינן (סנהדרין דף יז.) אתך [במדבר יא] בדומין לך: מעולת ראייה. דהתם כתיב [שמות כג] יראה יראה ואמרינן (חגיגה דף ד:) פרט לסומא:

רש"י כת"י

הגהות הב"ח

(4) גמרא ל״ל לל צריכא
 ממנימין מני: (3) רש״י ד״ה
 ליכל וכי ולמה לי קרלי
 ורמשגי ודלי כ״ל והד״ל:
 (3) ד״ה כל בעלי וכי עליה
 הס״ד ולח״כ מ״ה אמר ליה
 ר׳ חנגיה ליפכלי:

רבינו גרשום

קראי למה לי. דתלתא קרבנו
קרבי: לרבות כל בעלי
קרבי: לרבות כל בעלי
קרבי: לרבות כל איש להן חלק
לסמיבה: א"ל איפכא.
לכלומר אתפך כדי שלא
לכלומר אתפך כדי שלא
אל צריכת דמתני: ר" יהודה
היא: "ליף תחלת הקדש
בשנה בשעת שחישה היא
תחלה מסוף הקדש סמיכה
בשעת שחישה היא
עדה שכבעת שחישה היא
יורם בעשת של אבר! נע כקוישו
יורם אינו סומך כדקאמרת
יורש אינו סומך כדקאמרת
אלא בלשון זכר דכתיה נעבו"מ
היוליפנו ולא קר נפיק דוה
יחליפנו ולא בחיב ולא
מחליפנו: אתיא סמיכה
תחליפנו: אתיא סמיכה
מוקני העבור. והום

שימה מקובצת

ל) ליה איפכא ואותי ינחק: כן תיכת מני נמחק: ג) בני ישראל. עיין תוסי לעיל (דף ס) ע"ב): דן מוקני העדה: כו דיליף מעולת תייכת דאמר נמקה: () קרבנו ששה קרבנו כתיבי בעניינא: ג) עובד כתיבי א) לרבות כל בעלי קרבן דמיסיבה בבעלים בעינו: אמר ליה רב חנניה אימכא: כן אימכא: מו שלו: שלו: שמר ליה רב חנניה אימכא: כן אינו שלו:

א) אולי ל"ל הס"ד ומה"ד לרבות כו'.

קראי למה לי קרבנו ולא קרבן חבירו קרבנו אולא קרבן עובד כוכבים קרבנו לרבות יכל בעלי קרבן לסמיכה: היורש סומך: תני רב חנניה קמיה דרבא יורש אינו סומך יורש אינו מימר והא אנן תנן היורש סומך ומביא את נסכיו ומימר אמר ליה 10 איפכאי א"ל (4) לא מתניתין כו מני רבי יהודה היא יהדתניא יורש סומך יורש מימר רבי יהודה אומר יורש אינו סומך יורש אינו מימר מאי מעמא דר' יהודה קרבנו ולא קרבן אביו ויליף תחלת הקדש מֹסוף הקדש מה סוף הקדש יורש אינו סומך אף תחילת הקדש יורש אינו מימר ורבנן יהמר ימיר לרבות את היורש ויליף סוף הקדש מתחילת הקדש מה תחלת הקדש יורש מימר אף סוף הקדש יורש סומך ורבגן האי קרבגו מאי עבדי ליה קרבנו ולא קרבן עובד כוכבים קרבנו ולא קרבן חבירו קרבנו לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה ורבי יהודה לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה לית ליה ואי גמי אית ליה עובד כוכבים וחבירו מחד קרא נפקא אייתרו ליה תרי קראי חד קרבנו ולא קרבן אביו ואידך לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה ורבי יהודה האי המר ימיר מאי עביד ליה מיבעי ליה לרבות את האשה דתניא לפי שכל הענין כולו אינו מדבר אלא בלשון זכר מה יסופינו לרבות יאת האשה תלמוד לומר המר ימיר ורבנן דרשי מואם ור' יהודה ואם לא דריש: מתני׳ יהכל סומכין יחוץ מחרש שומה וקמן וסומא ועובד כוכבים והעבד והשליח והאשה הוסמיכה שירי מצוה יעל הראש בב' ידים יובמקום שסומכין שוחטין די ותכף לסמיכה שחימה: גמ' סבשלמא חרש שומה וקמן דלאו בני דעה נינהו עובד כוכבים נמי בני ישראל סומכין יואין עובדי כוכבים 2 בני סומכין אלא סומא מאי מעמא לא רב חסדא ורב יצחק בר אבדימי חד אמר אתיא סמיכה סמיכה מזקני יו עדה וחד אמר אתיא סמיכה סמיכה מעולת ראייה ולמאן 🕫 דאמר מעולת ראייה מ"ם לא יליף מן זקני עדה דנין

דכי היכי דאינה סומכת אינה ממירה ועוד קשה דנילף סוף הקדש כגון שחיטה מתחילת הקדש כגון סמיכה וגפעי שחיטה בפעלים ומיהו בזה דכי היכי דאינה סומכת אינה ממירה ועוד קשה דנילף סוף הקדש כגון שחיטה מתחילת הקדש כגון סמיכה וגפעי שחיטה בפעלים ומיח ביה דמן בריש ממורה (דף 1:) דאין סהנים ממירין בבכור משום דכתיב הוא וחמורתו יהיה קדש היכן קדושה חלה בבית בעלים אף תמורה בבית בעלים מיפוק ליה דילפינן מחילת הקדש מסוף הקדש מסמיכה דבעלים ועוד קשה דבעי החם בתמורה (דף 2:) עובד סובכים מהו שימיר נילף בעלים מיפוק ליה דילפינן מחילת הקדש מסוף הקדש מסמיכה דבעלים ועוד קשה דבעי החם בתמורה (דף 2:) עובד סובכים מהו שימיר נילף מסמיכה דאין עובד כוכבים סומן ויש לומר דרוש. הא דבעלמא דריש ר' יהודה וי"ו פירשתי בסוף החכלת (נעיל הא: ד"ה וי"ו): הכל מומרי (דף 2:) אמרי הסל לאימויי יורש וחימה הא תגל ליה רישא וכמו כן קשה מהכל ממירין דאמרי הסל בכיש תמורה (דף 2:) דכל חומבין. דהכל לאימויי יורש ודלא כרבי יהודה ומי"ל דאורחיה דתלא הכי כיון דלא מייתר הכל לאימויי יורש ודלא כרבי יהודה ומי"ל דאורחיה דתלא הכי כיון דלא מייתר ליה בבא בכך רגיל לשנות חיבה אחת לגב אורחיה אע"ג דתני לה בהדיא בשאר דוכתי כדאשכתן בכחובות בפ' נערה (דף מם:) וכן לעולם היא ברשי שה אומרה אע"ג דמשה האב מילק חללה אם בעי מובר האביל האב מובר לאפול מחלים לאום לאום לאום לאום לאום לאינה לאמי מולה לא בעי בדקתני (שם דף ב) כל היכולה לאאן ולא מיאה לותב החללת האירן אפי חלילה לא בעי בדקתני (שם דף בל של בולה לאום להיה חוללת שלהיה קמ"ל העריב שתשו אוכל בתרומה אע"פ שהיא משה מהול השה מברו של הב בראב ברשי בראם בהאם בחלת וברים שהיה חברו של רב מחדא ורבי יצחק בר אברישי. כאן ולקמן בפרק שתי הלחם (דף זמ), משמע שהיה חברו של רב מחדא ורבי יצחק בר אברישי. כאן ולקמן בפרק שתי הלחם (דף זמ), משמע שהיה חברו של רב מחדא ורבי יצחק בר אברישי. כאן ולקמן בפרק שתי הלחם (דף זמ).

שורה שוט. אילה בדשור שוט. אילה בדשור שוט. אילה בדשור בירה ביריים המורה שוט. אילה בדשור שוט. אילה בדשור ביריים לפון גרל המיכה לה מלפט לה מלפט ביריים ביריים לפון גרל להמיכה שום ביריים ביריים לביריים לפון גרל להמיכה שום ביריים ביריים לביריים ביריים לפון גרל להמיכה שוחיטה. כדפתי ופתך ופתט ביצה ביריים הלא הדאי לכתחלה קאמר דמצוה רמיא עליה על כרחיה (חורין ביר. ותכף לסמיכה שחיטה. כדפתי ופתך ופתט ביצה ביריים.